

tænkt sig at ville gaa ind paa. Jeg kunde ønske, at den højtærede Kultusminister vilde besvare det Spørgsmaal: Er det muligt, at man for Eftertiden, hvad der heller ikke fremgaar tydelig af det hele, kan indstille een Mulighed til et Embede og to Umuligheder, og at Myndighederne saa *skulle* antage denne ene Mulighed? Thi i saa Tilfælde falder Kaldsretten fuldstændig og aldeles bort. Jeg kunde ønske i det hele en større Klarhed bragt til Veje, inden dette Ting gaar til den endelige Afstemning.

Jeg vil slutte, som min ærede Meningsfælle (Høst), med den Bemærkning, at ihvorvel jeg erkender med den højtærede Ordfører, at der er Forbedringer i dette Forslag, forekommer det mig dog ikke, at disse Forbedringer ere saa store, at det skulde være nogen stor Ulykke, at Spørgsmaalet blev optaget til ny Drøftelse et andet Aar og muligvis i en anden Skikkelse. Jeg vil i hvert Tilfælde paastaa og udtale den Mening fra min Side, at de betydelige Ofre, som fordres for de smaa Forbedringer, der indføres, baade af Statskassen og Kommunekassen, ikke staa i noget som helst Forhold til det, som virkelig naas. Det er min Overbevisning. Jeg skal for min egen Kommune nævne, at naar dette bliver til Lov, skal den bygge to ny Skoler. Statskassen kommer selvfølgelig til at hjælpe af sit Tilskud, som jo i det hele bliver 3½ Mill. Kr., eller hvad det nu er. Det er et betydeligt Offer samtidig med, at Statsmyndighederne lide Indskrænkning i den Ret, de have haft tidligere, og overgive den til Kommunerne. Det er disse Ting, der gør mig det umuligt at stemme saavel for Ændringerne som for Forslaget i dets Helhed.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg havde egentlig ikke ønsket at tage Ordet allerede nu, men efter den Udtalelse, vi nu have hørt, føler jeg mig forpligtet til straks at sige nogle Ord, og jeg skal da sige til det ærede Medlem (Juul-Rysensteen), at jeg oprigtig talt ikke forstaa, hvorledes han har kunnet udtale sig, som han har gjort, naar han f. Eks. taler om, at Ministeren blev truet med Afgang. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke hørt et Ord om, at jeg blev truet med Afgang. Jeg har hørt, at der blev sagt, at Ministerens Stilling ganske vist ikke var blivende, men deri laa ingen Trussel, og jeg forstaa ikke, hvorledes man kan anføre Ordene paa den Maade. Overhovedet maa jeg sige, at den Brug,

det ærede Medlem gør af mine Udtalelser fra i Gaar, kan jeg ikke anerkende for loyal. Jeg skal i saa Henseende oplyse, at Sammenhængen er den, at da man i det andet Ting drog Kaldelsesbestemmelserne frem for at bruge dem som Polemik imod Loven i den foreslaaede Affattelse, idet man gjorde gældende, at det var paa dette Punkt, at Folketinget havde lidt et Nederlag, fremhævede jeg over for disse Udtalelser, at jeg var forbavset over, at de kunde fremkomme i Folketinget, thi paa dette Punkt mente jeg rigtignok, at man ikke paa nogen Maade kunde sige, at Folketinget havde lidt et Nederlag. Naar nu det ærede Medlem oplæste nogle Udtalelser af mig, forekommer det mig dog, at der havde været Anledning til at tage Hensyn til de nærmere Udtalelser, som jeg kom med. Jeg sagde — med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse det —: „Man har klaget over, at de kaldende Myndigheder i deres Udnævnelser lode sig bevæge af politiske Motiver eller udelukkende toge Hensyn til Ancienniteten. Det forekommer mig dog, at det er udelukket ved den Bestemmelse, her er kommen ind.“ Saaledes lyde Ordene, og det giver dem et noget andet Udseende. Jeg ser ikke, at jeg ved mine Udtalelser i Gaar har paa nogen Maade fraveget det, som jeg stadig har udtalt, at der ikke ved disse Bestemmelser er sket andet end det, at vi ere komne ind i klarere Forhold med Hensyn til Kaldelsen, thi man kan være fuldstændig sikker paa, at saaledes som Loven nu kommer til at lyde, ville vi være sikrede mod de Tilfælde, som altid tidligere vare de vanskelige. Jeg maa her tillade mig at gøre opmærksom paa, at naar vi her forhandle om en Skolelov, staaer jeg ikke som en Mand, der er ukendt med denne Sag, men som en Mand, der i 10 Aar har haft Kaldelsesretten til mellem Halvdelen og Tredjedelen af Embederne i hele Stiftet, og jeg har konfereret om denne Sag med mine forhenværende Kolleger og med en stor Del af Landets Provster, altsaa med Folk, som sikkert kende denne Sag bedre end det ærede Medlem. — Jeg tror ikke, at han har Ret til at sige, at han kender den bedre. Naar vi alle have været af den Mening, at der ved disse Kaldelsesbestemmelser virkelig er vundet noget betydeligt, forekommer det mig, at der er Grund til at tage Hensyn dertil. Man maa erindre, at der i denne Lov vil blive vedtaget en Paragraf, som indeholder Bestemmelser om, hvem der kan søge, og bestemmer, at vedkommende skal være 25